

Η ΨΥΧΟΠΑΘΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΤΗ

ΛΑΜΠΡΟΥ Κ. ΣΚΟΝΤΖΟΥ Θεολόγου - Καθηγητού

Ένα από τα φαινόμενα της συγχρόνου πνευματικής συγχύσεως στη χώρα μας είναι και η εμφάνιση και δυστυχώς αλματωδώς επέκταση του νεοπαγανισμού. Δεκάδες σύλλογοι και ενώσεις με δυσαναξακρίβωτο αριθμό μελών αναπτύσσουν καταπληκτική δραστηριότητα σε όλη την Ελλάδα. Φαίνεται πως τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, εφημερίδες, ραδιόφωνο και τηλεόραση υποστηρίζουν εν πολλοίς το διαβρωτικό τους έργο. Κύριος στόχος τους είναι ο Χριστιανισμός και κυρίως η Ορθοδοξία μας, η οποία αποκαλείται ως «εβραϊκό κατασκεύασμα» και ο οποίος ευθύνεται για την παρακμή του «αγλαούς αρχαιοελληνικού πολιτισμού» και τον «εκβαρβαρισμό της ανθρωπότητας»! Επιδιώκουν μάλιστα να «εκπολιτίσουν» ξανά την Ελλάδα και δι' αυτής την ανθρωπότητα δια της αναστάσεως της αρχαιοελληνικής πολυθεϊστικής θρησκείας και την κατάργηση του «εβραιοχριστιανιστικού» μονοθεϊσμού!

Το πιο αγαπητό τους ιστορικό πρόσωπο είναι ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου Ιουλιανός ο Παραβάτης (261-263). Είναι ο «εστεμμένος φιλόσοφος» τους, ο μάρτυράς τους, «ο αδικημένος της ιστορίας», που πρέπει να αποκατασταθεί. Σε σχετική «αρχαιολατρική» τηλεοπτική εκπομπή γνωστός «αρχαιολάτρης» και θιασώτης των «τηλεοπτικών παραθύρων», δήλωσε πως ο Ιουλιανός είναι «η πιο λαμπρή μορφή της ιστορίας»!

Για του λόγου το αληθές ανατρέχοντας στις αδιάψευστες ιστορικές πηγές διαπιστώνουμε πως ο «εστεμμένος φιλόσοφος» όχι μόνο δεν είναι η πιο λαμπρή μορφή της ιστορίας, αλλά ένα ψυχοπαθολογικό άτομο αποτυχημένο στην προσωπική και δημόσια ζωή του. Ο χαρακτηρισμός που του επέβαλε η ιστορική μνήμη ως Παραβάτης η Αποστάτης και που διατηρήθηκε εδώ και 1650 χρόνια, δίκαια του αποδόθηκε.

Ο Ιουλιανός πριν και πάνω από όλα δεν ήταν καν έλληνας. Το όνομά του Flavius Klaudius Julianus σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να θεωρηθεί ελληνικό. Βεβαίως είχε ελληνική παιδεία, όμως δεν ήταν ελληνικής, αλλά βαρβαρικής καταγωγής.

Τα προβλήματα που αντιμετώπισε κατά την παιδική και εφηβική του ηλικία φαίνεται ότι έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στη μετέπειτα ζωή του. Ο φόβος του θανάτου και οι διώξεις από την οικογένεια των Φλαβίων σημάδεψαν αρνητικά το χαρακτήρα του.

Ιδιαίτερα ο εγκλεισμός του σε φρούριο της Καπαδοκίας το 342 για έξι ολόκληρα χρόνια από τον Κωνσταντίο, γέμισαν την ψυχή του με σοβαρά ψυχολογικά τραύματα. Ο Γρηγόριος ο Ναζιανζηνός, η μεγάλη αυτή ευγενική και πνευματική προσωπικότητα, διασώζει τα εξής χαρακτηριστικά στοιχεία για το παράστημα και το χαρακτήρα του Ιουλιανού: «Καθόλου δε νομίζω ότι είχε στοιχεία σωστού άνδρα. Είχε πλαδαρό αυχένα και ώμους που τρεμούλιαζαν και ανεβοκατέβαιναν. Μάτια που ανοιγόκλειναν και έπαιζαν βίαια, με βλέμμα μανιακού. Πόδια ασταθή και συνεχώς μετακινούμενα. Όψη που απόπνεε αλαζονεία και περιφρόνηση. Σχήμα προσώπου αστείο. Διακατέχονταν από συνεχή χασκόγελα και σπαστικούς συνεχείς μορφασμούς χωρίς λόγο. Όταν ομιλούσε διέκοπτε απότομα και ξεφυσούσε. Έκανε ερωτήσεις άτακτες και βλακώδεις και αποκρίνονταν κατά τον ίδιο τρόπο. Έμπαινε στις συζητήσεις απότομα και καμιά ευταξία δεν τον συγκρατούσε» (Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια, τομ.Β΄σελ. 86). Ο ιστορικός Σωζομενός σχολιάζοντας την δυσμορφία του σώματός του και την βιαιότητα του χαρακτήρα του αναφέρει ότι είχε μορφή τάυρου! (Σωζομ. 5,19). Οι καλλιεργημένοι πολίτες της Αντιόχειας σε αντίδραση για τις ηλίθιες απαιτήσεις του για τη συμμετοχή τους στις παγανιστικές τελετές και τις σπασμωδικές απειλές του προς αυτούς τον περιγελούσαν τόσο για την ηλίθια φυσιογνωμία του και συγκεκριμένα για τον πώγωνά του, όσο και για τις βλακώδεις επιλογές του! Τότε αυτός αντί να αφουγκρασθεί τη γνώμη του λαού και να απολογηθεί έστω, έγραψε ένα αυτοσαρκαστικό έργο με τίτλο «μισοπώγων»!

Ο «εστεμμένος φιλόσοφος» είχε ασταθέστατο χαρακτήρα. Γεννήθηκε ειδωλολάτρης, βαπτίσθηκε χριστιανός, ξανάγινε ειδωλολάτρης, και στο τέλος της ζωής του αναφώνησε απελπισμένα «νενίκηκάς με Ναζωραίε!», δηλαδή ξανάγινε άκων χριστιανός! Το 352 μυήθηκε από τον Μάξιμο τον Εφέσιο, λάτρης του ηλιακού δίσκου, όμως παράλληλα συνέχισε να εκτελεί και τα θρησκευτικά του καθήκοντα ως χριστιανός ως το 361 (Μεγάλη Ελλην. Εγκυκλ. Τομ. ΙΓ΄σελ. 107). Το φαινόμενο αυτό μαρτυρεί άνθρωπο ψυχικά ασταθή, ρηχό στις απόψεις του, στις οποίες ο ίδιος δεν πίστευε. Λάτρευε τους ολύμπιους ψευτοθεούς και διακήρυττε πως η αναβίωση της εθνικής θρησκείας των Ελλήνων θα επανέφερε την αίγλη του ενδόξου παρελθόντος, όμως ο ίδιος ήταν φανατικός

παρσιστής, λάτρης του ηλιακού δίσκου, αν και η επιστήμη της εποχής εκείνης είχε αποφανθεί πως ο ήλιος δεν είναι θεός αλλά υλικό ουράνιο σώμα! Αυτοχρίστηκε Pontifex Maximus, δηλαδή «Μέγας Αρχιερέυς» της αρχαιοελληνικής θρησκείας, όμως στο παλάτι είχε κτίσει ναό του περσικού θεού Μίθρα, δηλαδή του ηλιακού δίσκου, τον οποίο λάτρευε με πάθος. Γενικά δεν ήξερε τι πίστευε και ο ίδιος.

Ο Ιουλιανός διακατέχονταν από φοβερά ψυχολογικά συμπλέγματα. Στον ταραγμένο ψυχικό του κόσμο υπήρχε ένα μόνιμο μίσος για όλους τους αντιπάλους του και είχε ισχυρότατες παρορμήσεις εκδίκησης. Ώρες ολόκληρες κάθε μέρα παρακαλούσε τους ανύπαρκτους ψευδοθεούς του να τιμωρήσουν με θάνατο τον εξάδελφό του αυτοκράτορα Κωνστάντιο, τον οποίο μισούσε θανάσιμα. Βέβαια μόλις τον αναγόρευσε καίσαρα ξέχασε αμέσως το μίσος και ... άρχισε να τον επαινεί. Έγραψε μάλιστα και έργο «Εγκώμιον εις τον αυτοκράτορα Κωνστάντιον», το φονιά όλων των στενών του συγγενών! Αμέσως μετά την αναρρίχησή του στον αυτοκρατορικό θρόνο έστησε φοβερά δικαστήρια για να τιμωρήσει τους αντιπάλους του, με πρώτο το περιβόητο δικαστήριο της Χαλκηδόνας. Οι ποινές που επέβαλε ήταν φοβερές, τους πιο πολλούς καταδίκασε στον δια της πυράς θάνατο! Ένα ανεξήγητο μίσος κατά του Χριστού και των χριστιανών ήταν μόνιμα φωλιασμένο μέσα στην ψυχή του. Διακατέχονταν από μια δαιμονική πραγματικά κατάσταση. Θεωρούσε το χριστιανικό βάπτισμα, που είχε λάβει μικρός ως μiasma και εφιάλτη και το απέκρυπτε επιμελώς, (Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλ. Τομ. 6, στ. 952). Με σειρά διαταγμάτων απαγόρευσε στους χριστιανούς (μόνο σ' αυτούς) να κατέχουν δημόσιες θέσεις, να διδάσκουν και να διδάσκονται. Ήθελε να τους καταδικάσει στην αμάθεια. Η αποτυχία του να νεκραναστήσει και να επιβάλει την ειδωλολατρία τον εξαγρίωσε. Τη μανία του αυτή ξέσπασε κατά των χριστιανών, επιβάλλοντας σκληρά βασανιστήρια, απaráμιλλα των προκατόχων του Ρωμαίων αυτοκρατόρων. Το έργο του «Κατά Γαλιλαίων» είναι αψευδής μάρτυρας του φοβερού του μένους κατά του Χριστιανισμού. Με σκοταδιστικό φανατισμό προσπαθεί να «αποδείξει»... το κακό που έφερε στην ανθρωπότητα ο Χριστός! Η ιστορία τον διέψευσε οικτρά, ο Ιησούς Χριστός ουδέποτε κατηγορήθηκε ότι έβλαψε την ανθρωπότητα, κανένας δεν βρήκε κάτι μεμπτό στο πρόσωπο του

Χριστού, ούτε καν οι μεγάλοι αντίπαλοί του, μόνο αυτός αποτελεί θλιβερή εξαίρεση!

Διακατέχονταν από φοβερή τάση εκδικητικής μανίας. Σε περιοδεία του στην Καισάρεια της Καππαδοκίας διαπίστωσε πως οι κάτοικοι της δεν αποδέχονταν την επιβολή της ειδωλολατρίας, τότε αυτός την διέγραψε από τον κατάλογο των πόλεων του κράτους! Στους κατοίκους της Νισσίβευς που υπέφεραν από πείνα αρνήθηκε κάθε βοήθεια επειδή ήταν αμετάπειστοι χριστιανοί, το ίδιο έκαμε και στους κατοίκους της Εδέσσης (Μεσοποταμίας). Στην Αντιόχεια βεβήλωσε τον μεγάλο καθεδρικό ναό της πόλεως, επειδή κήκε από άγνωστη αιτία ο ναός του Απόλλωνα! (Θρησκ. και Ηθική Εγκυκλ. Τομ. 6, στ. 954). Αυτό ήταν το ...μεγαλείο του «εστεμμένου φιλοσόφου»!

Τα αδιάσειστα ιστορικά στοιχεία αποδεικνύουν πως ο «εστεμμένος φιλόσοφος» Ιουλιανός έπασχε σοβαρά ο ψυχικός του κόσμος. Όταν προσεύχονταν είχε παραισθήσεις, έβλεπε υποτίθεται τους ψευτοθεούς και συνομιλούσε μαζί τους! Κατά την τελετή μύησής του στη λατρεία του ηλιακού δίσκου σε ένα σπήλαιο από τον νεοπλατωνικό μάγο Μάξιμο, το 352, έβλεπε φωτοχυσίες, άκουγε κρότους κεραυνών, επικαλέστηκε πνεύματα νεκρών με το οποία συνομιλούσε! (Θρησκ. και Ηθική Εγκυκλ. Τομ. 6, στ. 952) Την προηγούμενη νύχτα του θανάτου του είδε μέσα στη σκηνή του να παρελαύνει η ... θεά Τύχη με το κέρας της Αμάλθειας! Επίσης αφού έδιωξε από την αυλή του όλους τους σοφούς συμβούλους (νόμιζε ότι μπορεί να τους αντικαταστήσει το δικό του το μυαλό), συγκέντρωσε ένα μεγάλο πλήθος οiwανοσκόπων, μάντεων, μάγων, θαυματοποιών και αποκρυφιστών, κυρίως Ετρούσκων, οι οποίοι έγιναν πλέον οι μυστικοσύμβουλοί του. Άρεσε ιδιαίτερα σ' αυτόν να συχνάζει στους βωμούς των ψευτοθεών του να ανάβει ο ίδιος τη φωτιά, σφάζει τα θύματα, να τελεί οiwανοσκοπία, παρόλα τα ειρωνικά σχόλια του λαού. Τελούσε θεουργίες, μυστικές τελετές και ασκούσε ενθουσιωδώς την τέχνη της μαγείας (Θρησκ. Και Ηθική Εγκυκλ. Τομ. 6, στ. 954). Διακατέχονταν από ισχυρή ροπή προς τον αποκρυφισμό. Γι' αυτόν τα πάντα εξαρτώντο από την ειμαρμένη. Η ανθρώπινη προσπάθεια είχε δευτερεύουσα σημασία. Γι' αυτό βέβαια απέτυχε οικτρά σε όλες τις δραστηριότητές του.

Ως γνήσιος παρσιστής πίστευε στην ιδέα της μετενσάρκωσης. Θεωρούσε τον εαυτό του ως ενσάρκωση άλλοτε του Αχιλλέα,

άλλοτε του Πλάτωνα, άλλοτε του Μάρκου Αυρηλίου και άλλοτε το Μ. Αλεξάνδρου! Ο ίδιος δεν είχε καταλήξει τίνος μετενσάρκωση ήταν! Πάντως έτρεχε στους τάφους των προαναφερομένων για να προσφέρει σπονδή στον ...προηγούμενο εαυτό του! Η τελευταία και μοιραία γι' αυτόν εκστρατεία κατά των Περσών έγινε γιατί πίστεψε πως είναι ο ίδιος ο Μ. Αλέξανδρος και μπορούσε να επαναλάβει τα κατορθώματα που ... είχε πετύχει κατά των Περσών πεντακόσια χρόνια πριν!

Ο Ιουλιανός στερούνταν ρεαλισμού. Δεν μπορούσε να δει την πραγματικότητα όπως ήταν, αλλά την έβλεπε όπως την φαντάζονταν ο ίδιος. Δηλαδή δεν είχε πραγματική γνώση του περιβάλλοντός του. Ο καλός πολιτικός ηγέτης είναι πάνω απ' όλα ρεαλιστής για να μπορεί να αντιμετωπίζει τα προβλήματα των υπηκόων του με αποτελεσματικότητα. Ο Ιουλιανός ήταν ένας αιθεροβάμων ρομαντικός, ο οποίος ζούσε, ξεκομμένος από την πραγματικότητα, στον δικό του κόσμο, που είχε δημιουργήσει η άρρωστη φαντασία του. Δεν μπόρεσε να δει την ισχυρή ροή της ιστορίας. Η ειδωλολατρία είχε πλέον σβήσει οριστικά και το λαμπρό παρελθόν ζούσε πλέον μέσα σε άλλο σώμα, το Χριστιανισμό. Αυτός δεν ήταν σε θέση να το καταλάβει αυτό, το οποίο κατάλαβαν οι φίλοι και συμμαθητές του Καππαδόκες Πατέρες Μέγας Βασίλειος και Γρηγόριος ο Ναζιανζηνός, οι οποίοι όχι μόνο προείδαν το μέλλον της ιστορίας, αλλά και συνέβαλλαν ουσιαστικά στην διάσωση του αρχαιοελληνικού πολιτισμού στα μύχια της χριστιανικής πίστεως.

Το κακό είναι όμως πως και οι σύγχρονοι «αρχαιολάτρες» κάνουν το ίδιο λάθος με το ίνδαλμά τους. Επιχειρούν να κάνουν ένα άλμα δύο χιλιάδων ετών προς τα πίσω, προσπαθούν να κατορθώσουν το απόλυτα ακατόρθωτο. Αγνοούν τις απaráβατες αρχές της ιστορίας πως το ιστορικό γίνεσθαι εξελίσσεται και δεν επαναλαμβάνεται. Βεβαίως εμείς γνωρίζουμε πολύ καλά τα πραγματικά κίνητρα αυτών των ανθρώπων. Ξέρουν και οι ίδιοι ότι όσο νεκρανάστησε ο γελοίος Ιουλιανός την νεκρή ειδωλολατρία και τον παγανισμό, τόσο θα αναστήσουν και αυτή την ειδωλολατρική αρχαιότητα! Ο πραγματικός σκοπός τους είναι να ικανοποιήσουν τα σχέδια των αφανών (και σ' αυτούς) αφεντικών τους, οι οποίοι θέλουν με κάθε τρόπο (και δια της επαναφοράς του παγανισμού) να κτυπήσουν το Χριστιανισμό και ιδιαίτερα την Ορθοδοξία μας, η

Οποία στέκεται σοβαρό εμπόδιο στα σκοτεινά τους σχέδια για την παγκόσμια οικονομική και πολιτική κυριαρχία.

Όμως είναι απόλυτα σίγουρο πως η απόπειρά τους να επαναφέρουν το εφιαλτικό προχριστιανικό παρελθόν, θα έχει την ίδια τύχη της αποτυχίας του φαιδρού και ψευδορομαντικού Ιουλιανού.

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΒΥΡΩΝΟΣ